

Verslag leesclub Vrouwen van Nu: 15 februari 2010, t.h.v. An

Aanwezig: An van Wieringen, Marijke Buiel, Conny Slagter, Gon v.d. Burg, Leny Janse, Inge van Eeden Petersman, Joke Oldenburg en Gerda Boone

Afwezig: Ria Doesburg

Besproken boek: **Sleur is een roofdier**, geschreven door D. Hooijer

Wat vonden we ervan?

An: Met moeite, plichtsgetrouw uitgelezen. Kon geen 3 verhalen achter elkaar uitlezen. De laatste het beste, verder niks aan.

Marijke: Alleen het eerste verhaal gelezen, het stond haar niet aan en smaakte niet naar meer.

Conny: Vond het ook lastig. Menselijke tekortkomingen komen wel goed uit. Het verhaal Winterkwartier met het circus was het aardigst, het laatste juist gek.

Gon: Niet boeiend, het verhaal met het toneelstuk sprak het minst aan, een flutverhaal. Het laatste verhaal het beste, een beetje detective-achtig.

Leny: Totaalindruk: absurde verhalen, het eerste en laatste het best; de relatie Rolf en Rik is goed uitgewerkt (herkenbaar), het toneelstuk is saai en raar.

Gerda: Wel humor, maar veel chaos. Het laatste verhaal niet meer gelezen.

Inge: Stukje gelezen ('ik wilde mezelf niet langer straffen').

Joke: Het las moeizaam, de ik-personage soms moeilijk te vinden. Een paar verhalen wel mooi. Het laatste goed te volgen, ook heel spannend.

Leliën (kortste), niks aan.

De schrijfster

D. Hooijer, pseudoniem voor Kitty Ruijs, is geboren op 10 juni 1939 in Hilversum. Getrouwd in 1966, 2 dochters. Ze heeft Nederlands gestudeerd aan de UVA, maar de studie niet afgemaakt. Haar eerste verhalenbundel Kruik en Kling verscheen 2001. In 2004 verscheen Zuidwester. Haar gedichten (onder de naam Willy Wiers) kregen weinig gehoor. Ze illustreert zelf en bovendien is ze amateur-geoloog. Voor Sleur is een roofdier ontving ze in 2008 de Libris literatuurprijs. Het niet geringe geldbedrag heeft ze naar eigen zeggen besteed aan nieuwe dakpannen en gordijnen.

Inhoud

Sleur is een roofdier is een verhalenbundel bestaande uit 9 afzonderlijke verhalen:

1. Het titelverhaal; 2. Tweemaal tut-af; 3. Leliën; 4. Bosgrond en peredrups; 5. Johnny's maat; 6. Het winterkwartier; 7. De hoogte; 8. Sneeuwwit en Iris en 9. Het gelaat van Ludmilla.

Uiteenlopende zaken komen aan bod, bijvoorbeeld een onmogelijke relatie waarbij een vrouw haar ex-man gaat helpen bij seksproblemen met de nieuwe vriendin; een kind uit een asielzoekerscentrum dat lijdt aan heimwee en groei-angst; een alcoholist die in hoge bomen klimt, enz. Door het gebruik van stijlfiguren als: vreemde tegenstellingen, opsommingen met een vreemd woord erachter en absurde overdrijvingen is het boek moeilijk te lezen. Ze zet menselijke handelingen neer van gewone mensen die rare dingen doen. Veel verhalen eindigen met een vraagteken. Ook is lange tijd onduidelijk wie de ik-personage is die het verhaal vertelt.

Titel

Gewone dingen worden beschreven. Alle personages zijn bang voor sleur dus geven ze een (vaak absurde) wending aan hun leven. Ze hebben moeite met het alledaagse.

Stijl

Ze gebruikt korte zinnen, de interpunctie en grammatica is verwarrend. Ze lapt alle conventies aan haar laars.

Korte verhalen

Apart literair genre, bestond al in de Middeleeuwen, veel in de vorm van raamvertellingen. 1 personage werpt een licht op de gebeurtenissen; het is transparant; lengte ongeveer 20 blz.

(Een langer verhaal is een novelle, een korter verhaal kan een gedicht zijn, of een handpalmverhaal).

Motieven

Moord, seks, verliezen, onmogelijke relaties, ziekte en dood (worden hier lakoniek beschreven).

Thematiek

Onvervuld verlangen; het verlangen naar liefde wat niet lukt

Helaas gaat Gon onze leesclub verlaten. Door problemen met haar ogen is het lezen voor haar erg vermoeiend. Desondanks viel het ons wel op dat zij nog het beste het boek kon navertellen.

(Gerda Boone)